

Phần 20

Chương 58

Hai người đứng bên trong không biết phải làm sao thì Tầm Tầm đã muốn mở cửa đi vào. Bởi vì khóa trái, nên Tầm Tầm không thể nào mở cửa đi vào được, phát ra tiếng “Cùm cụp cùm cụp” chói tai.

Tư Đồ không thể tiếp tục làm con rùa đen rúc đầu, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn Thời Chung, không biết làm sao, tròng mắt Thời Chung suy tư chốc lát, lặng lẽ đặt cô xuống, Tư Đồ chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hai chân cũng xụi lơ, cứ như vậy dọc theo chân tường ngồi xồm trên đất, sau đó chỉ nghe thấy tiếng chinh trang lại quần áo.

Tư Đồ không hiểu ngửa đầu, trên người Thời Chung đã có quần tây cùng áo sơ mi, xem ra anh đã chuẩn bị và mặc quần áo xong hết rồi, hơi vén vén tóc ra sau, Thời Chung lại ở trước mặt cô mở cửa phòng ra.

Tư Đồ nhất thời hoảng sợ trợn to cặp mắt, mắt thấy cửa phòng đã bị Thời Chung kéo ra một khe hở, cả Tư Đồ không biết lấy hơi sức ở đâu ra, đột nhiên giơ tay lên bắt được cánh tay của anh, trừng mắt nhìn anh ý hỏi: Anh anh anh! Anh mở cửa làm gì! !

Thời Chung vỗ vỗ mu bàn tay trấn an cô, đẩy tay của cô ra, lại đem cửa phòng kéo ra một chút, cứ như vậy lắc mình ra khỏi gian phòng, thuận tiện đem cửa đóng lại.

Tư Đồ lặng lẽ núp sau lưng cửa, không dám thở mạnh. Bên tai truyền tới giọng nói của hai người, một hỏi một đáp.

Tầm Tầm nói: “Con đang chuẩn bị đi tiểu một chút, lại nghe thấy tiếng ‘kèo kẹt kẹt’, sợ hết hồn.”

Thời Chung không nhịn được cười khẽ, hỏi: “Có phải bị sợ đến nỗi không dám đi tiểu luôn hay không?”

Tầm Tầm gấp gấp phủ nhận: “Mới không có!” Lời vừa nói xong, lời tiếp theo lại đem mình bán đi, cẩn thận từng li từng tí hỏi Thời Chung: “Vậy ba có thể dẫn con đi tiểu được không?”

Thời Chung lại nhẹ cười một chút, đặc biệt khẳng khái anh dừng hậu thuẫn: “Đi, ba dẫn con đi vệ sinh.”

Sau đó tiếng bước chân liền cách xa cửa phòng, Tầm Tầm mang theo sợ hãi lên tiếng hỏi. từ chỗ xa xa truyền vào trong tai Tư Đồ: “Thật không phải là con chuột?”

“Vậy chắc là do gió hồi làm cửa sổ đập vào thôi, ở đây làm sao có chuột được chứ?” Thời Chung vừa đi vừa giải thích với Tầm Tầm.

“Ah...” Tầm Tầm rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tư Đồ cảm giác không phải?

Nhưng vào lúc này, Tầm Tầm lại hỏi: “Đúng rồi, Tư Đồ đâu?”

“Cô ấy à, đã ngủ rồi.” Thời Chung nói dối với đứa bé, trong giọng không có một chút sơ hở.

Bây giờ Tư Đồ đang núp sau cánh cửa cũng chỉ có thể tiếp tục núp thôi, thở cũng không dám thở mạnh.

Chờ Thời Chung trở về phòng, Tư Đồ đã dùng chân quán mình thành một đoàn rúc trên giường, Thời Chung vừa lên giường liền đem cô nhốt lại trong ngực: “Ngủ thiếp sao?”

“Uhm...” Tư Đồ miễn cưỡng đáp một tiếng.

Thời Chung nhếch môi cười: “Nói dối là phải tiếp nhận trừng phạt.”

Vốn đang dịu dàng ôm tay của cô, đột nhiên liền cậy mạnh, níu lấy góc chăn xé ra, đảo mắt cả chăn liền bị anh vén rơi xuống cuối giường, Tư Đồ chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, nhưng rất nhanh lửa nóng từ thân thể anh đã thay thế, che kín lại.

Tư Đồ không để cho Anh dính vào, cầm lấy tay anh, không để cho anh làm bậy. Người đàn ông này thấy cường không có hiệu quả, sẽ đổi sắc mặt khác, dùng bộ mặt đáng thương như chú chó nhỏ, cọ cọ trên vai cô: “Nửa đường dừng lại rất đau đớn, bác sĩ, xin hãy lấy thái độ bác sĩ là cha mẹ ra đi.”

Tư Đồ néo chop mũi anh chế nhạo nói: “Bác sĩ làm như vậy là vì muốn tốt cho anh, tránh cho đến lúc đó động tĩnh quá lớn, Tầm Tầm lại tới gõ cửa, sẽ làm cho anh bị thương lần nữa.”

Anh lần này khôn có dùng sức nhiều, tiếp tục giữ vững giả bộ đáng thương: “Bác sĩ, anh đây cũng không phải hoàn toàn vì thỏa mãn tư dục bản thân, thật ra thì anh tính toán một khi kết hôn sẽ có đứa bé, đương nhiên là muốn thừa dịp này cần nỗ lực thật nhiều rồi. Huống chi, đến lúc trong nhà có hai đứa trẻ, tâm tư bà xã của anh khẳng định sẽ không đặt ở trên người anh, hiện tại nỗ lực, nắm chặt thời gian hưởng thụ thể giới hai người nhiều một chút, không phải là chuyện nhất cử lưỡng tiện hay sao?”

Tư Đồ “xì” một tiếng bật cười, lúc này nhân vật nào đó không nổi điên nổi nữa: “Anh trở nên tội nghiệp như vậy từ khi nào?”

Thời Chung nhún nhún vai: “Hết cách rồi, ai biểu em thích cái giọng này chứ?”

“Em thích sao?” Tư Đồ sờ sờ mặt mình, cô bị anh trêu chọc cười đến cơ mặt sắp căng cứng, cô cũng không mạnh miệng phủ nhận, chánh liểu chánh kiểm sắc, “Anh thích con là con gái sao?”

Thời Chung vẫn cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Con gái.” Cuối cùng lại bỏ sung, “Anh và Tâm Tâm cũng thảo luận qua rồi, theo ý của cậu nhóc, nếu như là em trai, nhóc ấy nhất định ‘quản giáo’ thật kỹ, nếu như là em gái, vậy nhóc nhất định chăm sóc thật tốt.”

“Chuyện này anh cũng có thể thảo luận cùng Tâm Tâm được sao?”

Thời Chung lại nhún nhún vai.

Từ Đồ suy nghĩ một chút cũng thế, chuyện anh cưới cô cũng có thể thương lượng cùng Tâm Tâm... Quả nhiên đàn ông đều cùng một bọn.

Thấy cô như vậy, Thời Chung hỏi: “không lẽ em không thích con gái.”

Anh thấy cô nghĩ chuyện khác xuất thần như vậy nên hiểu lầm. Từ Đồ đương nhiên là muốn tranh thủ thời gian giải thích: “Muốn chứ.”

Nhưng không nghĩ cô cũng thích như anh, chỉ thấy trong mắt của anh cất giấu hài lòng, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Muốn, vậy thì càng phải nắm chặt thời gian.”

Nắm chặt thời gian... Làm gì?”

Thời Chung không trả lời vấn đề này của cô, lại có điều ngụ ý mà nhú mày nhìn Từ Đồ, trực tiếp dùng hành động trả lời, anh muốn làm cái gì.

Từ Đồ bị an loay hoay thành tư thế nằm nghiêng, nhu nhu cuộn tại nơi đó, tay của anh đi vòng qua phía trước tới đùi bụng của cô, thoáng nhìn về phía sau, Từ Đồ là được anh nâng vênh mông, bộ dáng ta cần ta cứ lấy.

Anh nằm nghiêng ở sau lưng cô, lúc trước ướt át, từ từ chen vào.

Từ Đồ có chút sợ đi phía trước tránh né, anh liền từng chút từng chút hôn lên sống lưng trần của cô, để cô buông lỏng: “Yên tâm, anh sẽ dịu dàng.”

Anh nói được là làm được, không hề giống như trước tùy tính thô lỗ nữa, chỉ là vào đến nơi cực sâu, thông thả ung dung xay nghiền, tần số này Từ Đồ còn tiếp nhận được, thỉnh thoảng hừ ra một tiếng thoải mái ngâm nga một tiếng, nhưng dần dần anh lại không ngại, bản tính chinh phục của người đàn ông cũng không biết bất giác lộ ra từ lúc nào, thân thể còn hợp với, thế nhưng anh lại không biết dùng cách gì, đem thân thể cô nâng lên, Từ Đồ không hiểu mình tại sao lại xui xẻo hồ đồ đã quỳ gối nơi đó, cũng không còn thời gian, không còn hơi sức đi tìm hiểu, toàn bộ suy nghĩ chỉ có thể dùng để cảm thụ, hai đầu gối mình vốn khép lại bất tri bất giác bị anh tách ra, anh dán chặt ở sau lưng cô, liều mạng dong ruồi ra vào.

Mà khi Từ Đồ bị anh hung ác đảo đến cơ hồ hôn bay phách tán, suy nghĩ sâu xa thê lương chịu đựng như muốn bật thốt lên thét chói tai, lại không nhìn được lấy tay chống tủ đầu giường, thế nhưng anh lại giễu cợt cô: “Làm vậy thì đừng có trách anh nhé, đến lúc đó Tâm Tâm nghe con chuột quậy phá lại chạy sang đây.”

Tư Đồ cắn răng, quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt đầy nước, một chút sức lực đe dọa cũng không có.

Tư Đồ bị anh hôn đến đầu óc thiếu dưỡng khí, lại đột nhiên rõ ràng ý thức được, sau này mình không thể tin tưởng anh cái gì “anh sẽ dịu dàng”, chuyện hoang đường rồi.

Ở nơi này phong tình muôn hương thơm ở bên trong, cô đè nén rên rỉ mà anh từ từ trở nên thô thờ gấp, hoàn toàn không có ai chú ý tới điện thoại trong túi xách Tư Đồ, yên lặng rung rung một hồi. Màn hình điện thoại di động cũng theo đó sáng rồi lại tối.

“Nghe nói em phải kết hôn, chúc mừng em!”

Chương 59

“**N**ghe nói em sắp kết hôn, chúc mừng nha.”

Vào giờ phút này Tưởng Lệnh Thần đang đứng bên quầy rượu ở Tưởng gia, anh ta ở bên quầy rượu mà nhắn tin, sau đó đem điện thoại cất vào túi.

Âm nhạc đỉnh tai nhức óc vẫn còn tiếp diễn, mà người ngồi bên cạnh anh ta là Thẩm Thẩm đang say mèm, Tưởng Lệnh Thần búng ngón tay, người phục vụ lập tức làm cho anh ta ly rượu nữa.

Tưởng Lệnh Thần uống một hớp, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thẩm đang nằm gục trên quầy bar, thấy miệng của cô ta vẫn không ngừng nói cái gì đó, thì anh ta không khỏi cúi đầu xuống gần để nghe, quả nhiên người phụ nữ này câu nào nói ra cũng liên quan đến Thời Chung.

“Không phải đã chia tay sao, tại sao lại đột nhiên cầu hôn chứ?”

“Đừng kết hôn...”

“Đừng cưới cô ta...”

Trong miệng cô ta chính là ba câu nói này, Tưởng Lệnh Thần sớm đã nghe không dưới mười lần rồi. Tâm tình anh ta gần đây không tốt chút nào, mặc dù đơn kiện đã được rút, nhưng vẫn bị cha già cấm cửa, chỉ có thể ở thành phố B mà đợi. Đầu hè chính là lúc có thời tiết thích hợp nhất để vui chơi, năm ngoái vào lúc này anh ta đang cùng với đám bạn xâu xa bao du thuyền, kèm theo cả mười bảy mười tám nữ minh tinh đi du ngoạn ở biển, về phần năm nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tất cả đều do người phụ nữ trước mặt này làm hại anh ta.

Mà tối nay anh ta lại ngoan ngoãn ở nhà chơi game nhập vai, được nửa chừng thì nhận được điện thoại: “Cái con bé tiếp thị bia kia lại đến chỗ của chúng ta uống rượu, anh có cần gọi vài người đến tiếp đãi cô ta không?”

Tường Lệnh Thần lập tức lên tiếng ngăn đám bạn xấu xa kia lại: “Cậu có phải là đàn ông không vậy? Cút đi chỗ khác đi, đừng động vào cô ta.”

Bọn bạn xấu cười toét miệng cúp điện thoại.

Tường Lệnh Thần lại một lần nữa đeo mắt kính, cầm Bảng điều khiển chơi tiếp, suy nghĩ đã không còn ở chỗ này nữa rồi, anh ta càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, cuối cùng mới gỡ mắt kính ra, cầm chìa khóa xe, đi ra khỏi nhà.

Hiện tại những người ra vào quán rượu đều là loại người mặt người dạ thú, Tường Lệnh Thần nhanh chóng đánh gục hai người thanh niên bảo vệ không thèm xếp hàng mà nghênh ngang trực tiếp đi vào trong liền được quản lý kính cẩn lễ phép mời vào quầy rượu, ở chỗ xếp hàng ngoài cửa vẫn còn có mấy cô gái không khỏi hướng mắt nhìn về phía Tường Lệnh Thần.

Ánh mắt Tường Lệnh Thần cũng không nhìn ngó lung tung, người quản lý liền dẫn anh ta đi đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Mới đi tới cửa phòng làm việc thì liền nghe tiếng hét chói tai của phụ nữ. Tường Lệnh Thần không kịp hô cửa mà trực tiếp đạp cửa phòng đi vào.

Nhất thời anh ta nhìn thấy trên ghế salon có hai người tựa như dây leo, trong nháy mắt trở nên bất động, hai cặp mắt nhất thời nhìn về Tường Lệnh Thần ở ngoài cửa.

Tên bạn xấu xa cùng với một cô gái tình nguyện làm chuyện ấy, cho nên Tường Lệnh Thần sớm buông bỏ sự thấp thỏm trong lòng, hướng về phía hai người vẫn còn đang choáng váng, hất cằm lên nói: “Hai người cứ tiếp tục.” Anh ta bình tĩnh đến mức giống như người vừa nãy đạp cửa vào không phải là anh ta.

Nói xong liền kéo cửa đóng lại.

Nhưng lại thoáng nghĩ đến chuyện còn chưa kịp hỏi, Tường Lệnh Thần lại đem cửa mở ra: “cô bé tiếp thị bia kia đâu rồi?”

cô bé tiếp thị bia đâu rồi, vẫn còn đang ở dưới tầng một tự chuốc say bản thân.

Tường Lệnh Thần cảm thấy cô bé này thật không biết cân nhắc, trước kia trả đũa anh ta như vậy, anh ta còn chưa có tính sổ với cô, hôm nay lại còn dám uống say như thế, ngay cả anh ta cũng không nhận ra, còn chưa tính đến nhìn cô uống cái rượu trái cây rẻ tiền mà có thể uống thành bộ dạng như vậy.

Tường Lệnh Thần đoạt lấy bình rượu ném thử một miếng rồi đặt xuống, rồi nói người phục vụ đổi cho cô một ly rượu cho bản thân.

Kết quả là người phụ nữ này sau khi uống xong thì liền che miệng lão đảo chạy đi phun, Tường Lệnh Thần cảm thấy tức giận.

Nhưng mười lăm phút đã qua mà chưa thấy cô ta quay lại, Tưởng Lệnh Thần cũng đã uống xong hai ly rượu nhìn sang chiếc ghế bên cạnh vẫn còn trống, không nhìn được nữa liền gọi phục vụ lại hỏi: “đi vào phòng vệ sinh nữ xem một chút, cô gái ngồi ở đây có phải đang ới hay không, đừng làm cho cô ấy chết ngạt ở bồn cầu.”

Cái yêu cầu này đối với phục vụ có chút kỳ lạ, nhưng người phục vụ vẫn đi làm.

Anh ta dỗi mắt nhìn cả quán bar này, một cô gái mặt mộc không trang điểm, thật đúng là không tìm ra người thứ hai. Quả nhiên chỉ chốc lát sau người phục vụ đã quay trở lại: “Tuồng tiên sinh, tôi đã đem vị tiểu thư kia đưa đến phòng nghỉ.”

Tuồng Lệnh Thần nổi tiếng tính khí kỳ quái, hiện tại cũng không thêm giải thích lời nào mà chỉ trích người phục vụ: “Ai cho cô đem cô ấy đi tới phòng nghỉ ngơi?”

“...”

Quán rượu mở ra biết các công tử thỉnh thoảng tới chỗ này tiêu dao, vì vậy cố ý xây dựng phòng nghỉ ở tầng trên cùng, đây là nơi để cho mọi người thư giãn với bàn bida lỗ, cùng với vài brit.

Mặc dù cô bé tiếp thị bia kia không thể so sánh với những cô gái ở đây, cả người mặt mộc không trang điểm, nhìn vô cùng nhạt nhẽo như nước lọc, nhưng ngộ nhờ lại bị vị công tử nào mù mắt nhìn trúng, đói bụng mà ăn quàng, không phải cô bé sẽ là dê bị đưa vào miệng cạp sao?

Tuồng Lệnh Thần vội vàng chạy lên phòng nghỉ, phòng nghỉ to như vậy nhưng lại không hề có một bóng dáng hiếm ác nào, nơi này chỉ có một mình cô bé tiếp thị bia đang dựa lưng vào ghế salon mà ngủ, cả người co rúc thành một cục.

Tuồng Lệnh Thần đi lại gần bên cạnh cô thì nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, bả vai cũng khẽ run rẩy, quả nhiên nhìn thấy nước mắt trên mặt cô.

Uống say sẽ khóc, khóc xong uống nữa, thật đúng là một loại phương thức để phát tiết.

Chuyện tình cảm nam nữ trước nay vẫn coi trọng chuyện tình nguyện, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, Tưởng Lệnh Thần sớm không chịu được mà nhú mày, đến nông nỗi này sao?

Vì một người đàn ông liền không cần đến mặt mũi...

Trong đầu anh ta tràn ngập sự khinh bỉ, nhưng cũng khẽ nổi lên vị chua, Tưởng Lệnh Thần không nhìn được mà đưa tay lau đi nước mắt cho cô, cuối cùng buông bả vai cô ra, để cô tiếp tục núp trong góc tường khóc một mình.

“cô nên nghĩ mình là người may mắn vì tránh được một tai kiếp. thật ngu ngốc.”

Tướng Lệnh Thần ném ra một câu như vậy, cũng không mong rằng cô sẽ nghe được, mà thật sự cô cũng không nghe được, uống say cũng chỉ biết khóc, không làm ồn là rất tốt rồi, dù sao cô cũng vừa mới nói ra một câu “Đừng kết hôn”, “Đừng cưới cô ta” cũng được lắm...

Sáng sớm hôm sau Nhậm Tư Đồ nhận được một tin nhắn ngắn gọn không thể giải thích được như vậy.

Chỉ là từ miệng Tướng công tử nghe *dien+dan+le+quy+don+com* được hai chữ “Chúc mừng”, sao cảm thấy khó chịu giống như nhận được thư đe dọa, Nhậm Tư Đồ không nhìn được mà xóa cái tin nhắn này đi.

Ngoại trừ Tướng Lệnh Thần đáng ghét gửi tin nhắn chúc mừng thì còn có Tôn Dao cũng nhắn tin, Nhậm Tư Đồ quay đầu liếc mắt lại nhìn người còn đang nằm lì trên giường ngủ say, Thời Chung hình như đây là lần đầu tiên cô dậy sớm hơn anh, nghĩ đến anh những ngày qua chắc có lẽ đã quá mệt mỏi.

Nhìn lại những vết do cô cào mà ứng đỏ lên thì trong lòng Nhậm Tư Đồ yên lặng bổ sung thêm một câu: tối hôm qua anh cũng quá mệt mỏi rồi..

Không muốn đánh thức Tôn Dao dậy cho nên Nhậm Tư Đồ chỉ có thể đọc tin nhắn của cô

“Tôi nay mình không muốn quấy rầy hai người các cậu, nhưng mà, hai người các cậu cũng nên kiếm chế, tối nay mình sẽ ngủ ở khách sạn, sáng sớm mai sẽ tới tìm hai người, nhớ để cho vị hôn phu của cậu thanh toán tiền khách sạn cho tớ, còn phải cho tớ thêm một bao lì xì 9999 nha, thiếu một đồng tớ cũng nhất định không gả cậu đi.”

Nhậm Tư Đồ vừa đọc vừa cười rồi đặt điện thoại trở lại trên mặt bàn, sau đó liền rơi vào một vòng tay ở phía sau, người sau lưng đã sớm tỉnh ngủ, giọng nói lười biếng nhu hòa tiến vào trong lỗ tai của Nhậm Tư Đồ: “Em ở chỗ này cười toe toét một mình cái gì vậy?”

Nhậm Tư Đồ quay người lại liền đối mặt với cặp mắt dài hẹp của Thời Chung. Cô có cười toe toét sao? Nhậm Tư Đồ sờ sờ khóe miệng cười toe toét thì cười toe toét đi, dù sao trước mặt anh cô cũng không cần giữ gìn hình tượng.

Thời Chung lại gần muốn hôn cô, lại bị cô đưa tay ra đẩy bả vai rồi nói: “Anh mau đi rửa mặt đi, Tôn Dao có lẽ sắp tới đây rồi.”

“Cô ấy tới đây làm cái gì?” Thời Chung có vẻ không vui lòng.

“Hôm qua cô ấy cố tình từ trường quay chạy về, đáng tiếc là bỏ lỡ sự kiện chính, anh phải cho cô ấy bao lì xì tiền làm mai để đền bù.”

Thời Chung cười hờ hợt gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh cho cô ấy hai bao lì xì, em nói cô ấy hôm nay đừng tới quấy rầy chúng ta.”

Nói xong anh liền khiêng cô đi tới phòng tắm: “Đi, đi rửa mặt.”

Nhậm Tư Đồ liền vội vàng né tránh, anh đem cô vào phòng tắm chỉ đơn thuần là rửa mặt? Nhậm Tư Đồ bày tỏ rõ thái độ mình sẽ không rơi vào bẫy, cô đưa cánh tay ra chống lên người anh, không cho anh đến gần mình: “Anh không phải rất mệt sao?”

“Thời phu nhân dậy sớm, tinh thần sáng khoái như vậy, anh nào dám nói là mệt mỏi?”

Lúc này sức lực chống đỡ của cô dần dần bị anh hóa giải, anh giữ chặt cổ tay của cô, kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Một tay khác cầm lấy điện thoại của cô giơ đến trước mặt, vừa mở khóa vừa hỏi: “Mật mã là bao nhiêu?”

“0901”

Tay Thời Chung đang bấm mã số bỗng dừng tay, ngạc nhiên nhìn cô: “Không phải là 1217 sao? Em đổi lúc nào vậy?”

Nhậm Tư Đồ nheo mắt nghi ngờ, không nhìn mà nhìn đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: “Làm sao anh biết là 1217?”. Mà: “...Anh đã biết 1217 rồi thì còn hỏi làm gì nữa?”

Thời Chung nhún vai một cái: “Nghe Tôn Dao nói, em cùng với Thịnh Gia Ngôn lấy ngày giỗ một chú chó hai người nuôi làm mật mã, nếu đã như vậy, thì anh nên tình nguyện giả vờ không biết chuyện này.”

Lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ thấy người đàn ông này thẳng thắn như thế nên nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Thời Chung cũng không ngại mất mặt liền hỏi tiếp: “Vậy....0901 có ý nghĩa là gì?”

Lúc này Nhậm Tư Đồ có chút muốn nói mà lại thôi, cô thận trọng từng li từng tí ngược mắt lên nhìn anh một cái: “Éch... Em không nhớ đầu tiên anh nhìn thấy em trong ngày tuyết rơi kia là ngày bao nhiêu, nhưng thật ra lần đầu tiên chúng ta chính thức biết nhau chính là ngày nhập học năm lớp mười một đúng là ngày chín tháng một, số này cũng đặc biệt dễ nhớ, nên đem đó thành ngày kỉ niệm gặp mặt.”

Thời Chung dở khóc dở cười, làm bộ lờm cô một cái: “Em tùy tiện chọn một ngày làm ngày kỉ niệm như vậy sao?”

Nhậm Tư Đồ bĩu môi.

Thôi... Bây giờ cũng không phải là lúc truy cứu cái vấn đề thời gian, Thời Chung đứng yên lặng khó hiểu, rồi nói: “Anh tính toán món nợ này với em sao đây?” Vừa nói với cô anh vừa gọi điện cho Tôn Dao nói: “Bà mai, hôm nay tôi còn rất nhiều món nợ cũ chưa kịp tính toán với Nhậm Tư Đồ, một ngày hôm nay chắc cũng không đủ, cho nên hôm nay không tiện tiếp đãi cô, hôm khác tôi cho cô hai bao lì xì coi như bồi thường.”

Vừa nói anh vừa không quên quăng cho Nhậm Tư Đồ một cái nhìn đầy ngụ ý. Nhậm Tư Đồ bị anh lôi kéo dĩ nhiên cũng nhìn thấy được ánh mắt của anh, ánh mắt này làm cho cô không khỏi sợ hãi: cả ngày cũng không đủ...giọng điệu thật lớn...

Thời Chung từ từ đem điện thoại để lại trên bàn, chưa đầy một giây sau anh đã bỏ nhào về người của Nhậm Tư Đồ làm cho cô khóc không ra nước mắt nhưng đột nhiên lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, giải thoát cho cô

Tôn Dao đã trở về.

Lúc này bàn tay nắm điện thoại của Thời Chung còn chưa kịp rút về, anh do dự không biết có nên nhận điện thoại hay không, suy nghĩ một chút liền quyết định nhấn nút trả lời điện thoại của Tôn Dao.

Một giây kế tiếp Thời Chung liền nghe thấy “Tin dữ”.

Éc... Thật xin lỗi, tôi đã đến cửa rồi.”

Giọng nói của Tôn Dao vừa ngừng thì Thời Chung cùng với người phụ nữ ở trong ngực không nhìn được bốn mắt nhìn nhau, lúc này bên ngoài cửa phòng ngủ cũng vang lên tiếng chuông cửa dễ nghe

“Leng keng.”

Tôn Dao đứng ở ngoài cửa đợi một lát thì đã có người đi tới mở cửa, nhưng hiển nhiên, Tôn Dao biết mình lúc này không được hoan nghênh. Tôn Dao hướng về phía Thời Chung đang đứng ở bên trong cửa biết rõ mà còn hỏi: “Xem ra tôi tới không đúng lúc nha.”

Cả khuôn mặt người đàn ông vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt rõ ràng như đang cảnh báo Tôn Dao: thức thời thì mau rời đi ngay lập tức cho tôi.

Nhưng Tôn Dao căn bản không coi trọng sự cảnh báo của anh, nhàn nhã từ trong túi xách của mình lấy ra một quyển hộ khẩu, ở trước mặt Thời Chung mà đóng đưa: “Chẳng qua là tôi mang cái này tới cho anh ”

Thời Chung nhận lấy hộ khẩu, hơi ngần người, sau đó giương mắt nhìn về phía Tôn Dao, tuy anh vẫn không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhì Tôn Dao đã khách khí hơn gấp trăm lần.

Tôn Dao cười hả hê một tiếng, không khách khí đổi dép đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ở trong phòng ngủ đi ra.

Nhậm Tư Đồ còn chưa đi lại gần Tôn Dao thì Tôn Dao đã đột nhiên nhúu mày, ngay sau đó đưa tay che mắt lại: “Mau, cậu mau đem chiếc nhẫn kia cất đi, mắt mình sắp bị nó chói mù mắt rồi.”

Không hổ là diễn viên, cô ấy làm như thật sự bị chiếc nhẫn làm cho chói mắt đến mức mở mắt không được, đến điệu bộ giơ tay nhắc chân cũng giống y như thật. Nhậm Tư Đồ bật cười đi về phía Tôn Dao.

Tôn Dao nhìn chiếc nhẫn trướng chim bồ câu, đột nhiên thay đổi giọng, hướng về phía người còn đang đứng ở cửa, la lớn lên một câu: “Tôi đã hồi hận rồi, bao lì xì của bà mai tôi phải thêm một con số chín, là 99999.”

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng ngăn cô lại.

Thời Chung vốn bởi vì bị Tôn Dao đột nhiên tới mà mắt hửng nên Nhậm Tư Đồ không biết Tôn Dao có nhận được bao lì xì của anh không nữa.

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ dùng ánh mắt khẩn trương ý bảo cô đừng làm loạn nữa, thì giả vờ dùng ánh mắt đặc biệt thất vọng nhìn Nhậm Tư Đồ: “Còn cậu. Cũng chưa có gả đi đâu, mà đã mắc chứng sợ chồng rồi hả? Hơn nữa, lần này mục đích của tớ tới đây cũng không phải là đòi lì xì mà là muốn đưa hộ khẩu tới, anh ta còn phải khách khí bung trà rót nước cảm tạ tớ mới đúng.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa phản ứng kịp: “Cái gì mà hộ khẩu?”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong thì liền thấy Thời Chung đi vào phòng khách, trên mặt đúng là biểu hiện giống như Tôn Dao nói, mặc dù anh không tỏ ra ân cần lắm nhưng giọng nói cũng hết sức khách khí: “Em muốn uống gì? Trà hay cà phê?”

Nhậm Tư Đồ khiếp sợ nhìn Thời Chung, Tôn Dao thì hả hê hướng về phía Nhậm Tư Đồ đang chau mày trả lời Thời Chung: “Cà phê.”

Thời Chung lập tức quay đầu vào phòng bếp, chỉ là lúc trước anh còn cực kỳ không hoan nghênh người khách này mà lúc này lại đi pha cà phê.

Cho đến khi bóng dáng của Thời Chung biến mất ở cánh cửa bếp, Tôn Dao mới giải thích cho Nhậm Tư Đồ: “Tớ cảm thấy, người làm việc hiệu quả như anh ta cầu hôn sẽ thành công cho nên sẽ cần dùng đến hộ khẩu, cho nên tớ đã thuận tiện ghé qua nhà cậu, mang hộ khẩu của cậu tới đây.”

“...”

Nhậm Tư Đồ phản ứng chậm mất nửa giây, cô chưa kịp phát biểu bất kỳ quan điểm gì với lần này, Tôn Dao liền cất giọng hỏi Thời Chung: “Đúng rồi, chừng nào thì hai người đi đăng ký?”

Thời Chung đang ở trong phòng bếp pha cà phê cũng không quay đầu lại mà đáp: “Ngày mai.”

Ngày mai???

Đây có phải là hiệu suất quá hay không?

Nhậm Tư Đồ sau khi nghe thấy anh nói liền giống như rơi vào sương mù.

Nhưng hiển nhiên Thời tiên sinh cũng không chỉ khản trương ở mỗi việc đi đăng ký rất nhanh sau đó Thời Chung liền bung hai ly cà phê ra ngoài, để trên bàn trà trước mặt Nhậm Tư Đồ cùng với Tôn Dao.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn trừng mắt nhìn anh, không lên tiếng mà hỏi: ngày mai? Anh chắc chắn chứ?

Cô dâu bên cạnh vẫn còn đang trong bộ dáng ngây ngô làm cho Thời Chung không nhìn được mà cười, anh nhìn cái đồng hồ treo trên tường, rồi mới ngồi xuống cạnh Nhậm Tư Đồ, bàn tay cũng tự nhiên mà đặt lên eo cô, rồi chỉ chỉ vào mũi cô một cái: “A đúng rồi, quên nói cho em, hai giờ nữa sẽ có người đến lấy số đo của em. Ngày mai đi đăng ký, sang tháng sẽ tổ chức hôn lễ, hôm nay sau khi lấy số đo xong sẽ gửi về Paris, một tháng sau vừa đúng có thể lấy áo cưới của em về.”

“...”

“...”

“Cái người này...” Nhậm Tư Đồ hiện tại chỉ có thể nói như vậy, rồi cũng chỉ có thể nói thêm: “... làm việc rất có năng suất.”

“Thế nào? Em không nghĩ nhanh như vậy sẽ danh chính ngôn thuận làm vợ anh?” Thời Chung cười chế nhạo cô.

Tôn Dao ngồi bên cạnh chà mạnh hai cánh tay, để tránh cho trận buồn nôn do cử chỉ thân mật của hai người khổng em ai là gì kia rồi đứng lên: “Tớ đi xem Tầm Tầm. Không ở chỗ này chịu kích thích nữa, các người từ từ mà tận hưởng.”

Chương 60

Tư Đồ cũng không nhìn được muôn cảm thán, làm việc có hiệu suất cao như vậy, thật làm cho người ta thoải mái vừa lòng.

Anh an bài tất cả mọi chuyện giỏi như vậy, anh cảm thấy cô dâu của anh cần một cái áo cưới xinh đẹp độc nhất, liền có người của công ty áo cưới tới cửa phục vụ, đo may cho Tư Đồ, báo cho Tư Đồ chỉ cần thanh toán ổn định chờ đợi lúc may xong áo cưới là được.

Anh không hy vọng cô dâu của anh vào ngày kết hôn bởi vì mệt mỏi mà không ngừng kêu khổ, liền an bài tất cả mọi chuyện, Tư Đồ chỉ cần ăn ngon ngủ yên là tốt, nhận được điện thoại của anh thì chỉ cần mang theo hộ khẩu ra cửa là được, không cần cô xếp hàng, đến cục dân chính liền trực tiếp lên lầu điền đơn, chụp hình, ký tên, đóng dấu.

Trong phút chốc nhận giấy kết hôn kia, Tư Đồ nhìn mình trong hình bởi vì tâm tình quá mức phập phồng nên nụ cười cương hết mặt, ngược mắt xem tấm ảnh một chút, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái không chấp nhất với Thời Chung, cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô trong lúc bất chợt cảm thấy có chút không chân thật, nhưng loại cảm giác này...Nói thật một ít cũng không tệ.

Vì hôm nay Tư Đồ đi đăng ký kết hôn nên xin nghỉ một ngày, Tầm Tầm lại có tiết, nhưng đứa nhỏ này lại nói muốn tận mắt thấy cảnh tình sử của hai người, nháo không chịu đi học, muốn cùng đi cục dân chánh, Tư Đồ cũng không thể cưỡng qua Tầm Tầm, đem Tầm Tầm đến cục dân chánh.

Mà khi Tư Đồ cùng Thời Chung cầm giấy hôn thú đi ra, Thư kí Tôn đang cùng với Tầm Tầm ngồi trên ghế dài chờ bên ngoài. Tôn Dao không thể đến được, Tầm Tầm lại muốn theo tới, Tư Đồ sợ mình tới chỗ đăng ký sẽ loay hoay không có cách nào chăm sóc Tầm Tầm, liền muốn tìm người đến giúp đỡ coi chừng Tầm Tầm, mà tâm tư của cô căn bản sẽ không nghĩ đến muốn tìm Thịnh Gia Ngôn giúp đỡ, Tầm Tầm ngây thơ vô tội liền chủ đề nghị với Thời Chung: “Gọi chú Gia Ngôn tới giúp một tay được không?”

Ba chân dài muốn nhân cơ hội này hỏi rõ ràng chú Gia Ngôn trong suy nghĩ đứa bé rốt cuộc có địa vị gì, Tầm Tầm suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên trả lời như thế nào: “Tôn Dao nói, chú Gia Ngôn là nam tri kỷ của Tư Đồ. Cho nên chú Gia Ngôn chính là...a di của con rồi.”

Tư Đồ còn chưa kịp biểu đạt quan điểm với Tầm Tầm, danh chánh ngôn thuận “Tiến dần từng bước” có sức lực vừa nói đùa vừa nói thật, tuy là nói với Tầm Tầm nhưng kì thực là nói cho Tư Đồ nghe: “Có ông xã rồi, cái nam tri kỷ kia có phải nên hoàn toàn thôi lui khỏi võ đài rồi không.” Sau đó Thời Chung liền gọi Thư kí Tôn tới đây làm bảo mẫu nửa ngày

Thư kí Tôn cùng Tầm Tầm chung sống cực kỳ dung hòa, không biết đang nói chuyện cười gì, chọc cho Tầm Tầm cười đến che bụng, cười đến khóe mắt cong cong, đang lúc này, ánh mắt Tầm Tầm liếc thấy bóng dáng của Thời Chung, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tầm Tầm lập tức từ bỏ hết tâm tư trêu chọc của Thư kí Tôn, vui sướng từ trên ghế dài nhảy xuống, chạy như bay đến bên cạnh Thời Chung: “Làm xong rồi sao?”

Thời Chung vững vàng tiếp được Tầm Tầm, một tay đem Tầm Tầm ôm vào trong ngực, một tay kia giơ lên tờ giấy hôn thú. Tầm Tầm nhận lấy giấy hôn thú liếc mắt nhìn lại một lần, rồi mới hài lòng khép lại giấy hôn thú, rồi dùng giọng điệu người lớn khuyên lon trẻ nhỏ, thở dài một câu: “Rốt cuộc có thể yên tâm được rồi.”

“...”

Tư Đồ còn tưởng rằng Tầm Tầm lại muốn nói ra cái gì cao lớn lên, không nghĩ nhóc Tầm Tầm lo nghĩ còn mấy thứ như vậy: “Về sau ngày ngày đều có ăn

ngon món ăn ăn; còn có khi hợp phụ huynh cũng sẽ có ba tham gia; còn có còn có còn nữa, ba chân dài, hôm nay con muốn ăn rau câu trái cây, ba nhất định phải làm cho con!”

Đứa nhỏ này, có phải đang xem thường tài nấu nướng của cô...Tu Đồ bắt đất dĩ nghĩ.

Thời Chung đồng ý: “Không thành vấn đề.”

Tầm Tầm nghe vậy, trực tiếp dùng hành động thực tế bày tỏ đối với ba chân dài 100% độ hài lòng ôm cổ Thời Chung không buông tay rồi.

Tay trái Thời Chung ôm Tầm Tầm, tay phải dắt Tu Đồ, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài. Thư kí Tôn nhìn bóng lưng ông chủ hăng hái, liếc mắt nhìn mình một người cô đơn, điều chỉnh tâm tình một cái, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Thư kí Tôn nhận điện thoại, nửa buổi nghe xong, càng nghe càng khó nén kích động, cuối cùng mặt tràn đầy hưng phấn, nói một câu: “Tốt.”

Sau liền trực tiếp đưa điện thoại cho Thời Chung ngồi ở ghế sau

“Thời tổng, điện thoại.”

Thời Chung nghe vậy nhận lấy điện thoại, Tầm Tầm vẫn dựa vào trong ngực Thời Chung tự nhiên cũng đem lỗ tai bắt quai tới nghe, Tầm Tầm cũng không nghe được nhiều, đang lúc Tầm Tầm cau mày chuẩn bị sẽ đem lỗ tai tiến tới một chút thì Thời Chung đã cúp điện thoại, hơi xin lỗi đối với Tầm Tầm nói: “Bây giờ ba phải về thành phố B một chuyến, lần sau sẽ làm rau câu trái cây cho con được không?”

“À?” Đây đối với Tầm Tầm mà nói quả thật chính là sấm sét giữa trời quang, Tầm Tầm không nhận được sự hân hoan một tiếng, đặc biệt tiếc nuối hỏi, “Vội vã trở về làm gì?”

Tu Đồ cơ hồ cùng Tầm Tầm trăm miệng một lời hỏi: “Vội vã trở về làm gì?”

“Hạng mục ký kết thành công, anh phải trở về xử lý một chút.”

Thời Chung không hưng phấn như Thư kí Tôn, có chút hời hợt trả lời Tu Đồ một câu.

Mặc dù sâu trong nội tâm Tu Đồ có một chút muốn giống như Tầm Tầm bây giờ, liềm mạng ôm cổ Thời Chung, chết sống không buông tay, quán Thời Chung nói với anh “Chớ đi”, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dù sao thì công việc vẫn quan trọng, vì vậy Tu Đồ chỉ cười cười: “Anh đi đi, không có chuyện gì.”

Tu Đồ nói xong, thuận tiện đem Tầm Tầm còn trong lòng Thời Chung không chịu xuống kéo ra, Tầm Tầm không cam lòng bĩu môi, trao đổi điều kiện, nói: “Vậy lần không chỉ có rau câu trái cây mà còn có đầu cá hoa tiêu!”

Thời Chung một lời đáp ứng luôn, dặn dò tài xế một câu: “Đưa Thời phu nhân về nhà.” Sau đó bảo tài xế dừng xe ven đường, chuẩn bị mang theo Thư kí Tôn xuống xe, đón taxi về thành phố B.

Thời phu nhân. . . .

Cái này danh xưng này từ trong miệng Thời Chung nói ra một cách tự nhiên, nước chảy thành sông, nhưng với Tư Đồ, có chút khó đọc. Cô vẫn còn thất thần, lặng lẽ lặp lại danh xưng làm cho cô cảm thấy ngọt ngào trong lòng thì Thời Chung đã xuống xe, đứng ở bên ngoài cửa xe nói với cô: “Đúng rồi, anh đã kêu người chuyển nhà, ngày mai em đến thành phố B, đem đồ đến đó đi.”

Lời tương tự, Tư Đồ đã nghe anh nói qua, nhưng ngần ngừ không tới 180 ngày, những lời này lại có ý vị hoàn toàn bất đồng – bọn họ cũng không phải là ở chung, mà là cuộc sống tân hôn...

Có lẽ Thời Chung cũng không ngờ, đến ngày cách ngày hôn lễ dự trừ một tháng, công ty lại đột nhiên bận rộn.

Ngay cả hôm sau công ty chuyển nhà đem gì đó cho Tư Đồ hầu như đều xong xuôi mọi chuyện, Tư Đồ cũng còn không thấy bóng người của anh.

Tin nhắn lại không, vừa mới bắt đầu còn nói đại khái có thể chạy về nhà ăn cơm, đến cuối cùng lại chỉ có thể đổi giọng nói: “Em ngủ trước đi, có thể nửa đêm anh mới về được.”

Tư Đồ suy nghĩ một chút, nhắn lại: “Em làm đồ ăn khuya cho anh?”

Chờ chờ, Tư Đồ chỉ chờ được một câu: “Anh không cần ăn khuya.”

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: “Đem bà xã đưa tới cho anh là được.”

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: “Đem bà xã đưa tới cho anh là được.”

Tư Đồ không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc này Tầm Tầm đã ngủ, cũng không quen giường, có thể ngủ ngon như vậy. Nơi đây lại là căn nhà tốt nhất, rất gần với nhà trẻ và phòng khám của Tư Đồ, như vậy mỗi ngày Tầm Tầm có thể ngủ thêm nửa giờ, một cái nguyên nhân khác Tầm Tầm cực kỳ thích nhà mới là Lý Duệ , bạn nhỏ ở chung cư cách vách, Tầm Tầm đã tính toán chiều nay sau khi tan học có thể hẹn con gái nhà người ta cùng về nhà, tối nay tự nhiên muốn ngủ một giấc, ngày mai sẽ có tinh thần, cho tới khi Tư Đồ đột nhiên nghe có người nói chuyện thì sợ hết hồn.

“Thời phu nhân, trẻ như thế còn chưa ngủ à?”

Tư Đồ cả kinh, quay đầu nhìn lại. Là người giúp việc Thời Chung mới mời, đứng ở phòng khách cách đó không xa nhìn cô.

Thật ra thì Thời Chung thật an bài rất tốt, gian phòng Tầm Tầm ở, chính là phòng khách anh đã đổi thành phòng trẻ rục rờ hẳn lên, anh còn đặc biệt mời người giúp việc biết nấu ăn, tất cả cũng vì để thỏa cái miệng tham ăn của Tầm Tầm.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tư Đồ chưa thích ứng được chuyện trong nhà có người xa lạ ra vào. Tư Đồ gật đầu với người giúp việc một cái: “Cô ngủ trước đi, tôi còn muốn ra ngoài một chuyến.”

Nói xong liền đứng lên, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo để ra cửa. Nhưng bây giờ tâm đã sớm bay đến nơi khác.

Khi Tư Đồ đến bên ngoài tòa nhà công ty Thời Chung đã là một giờ sau rồi, cô ngửa đầu nhìn chỗ cao đèn sáng cửa sổ sát đất một cái. Mặc dù người khác nói chỉ cần đưa bã xã của anh đến là được, nhưng Tư Đồ lại mua một đồng lớn đồ ăn khuya cô lo lắng người khác bị buộc ở lại làm thêm giờ, liền mua mười phần thức ăn khuya.

Tư Đồ xách một đồng lớn đồ ăn thở hổn hển đi vào cửa chính. Trong hành lang, bảo vệ trực đêm đang ngủ gật, Tư Đồ lần đầu tiên lấy bà chủ thân phận đến đây, trong lòng có chút khẩn trương.

Một đường đi thang máy đến văn phòng, Tư Đồ nghĩ mọi người đang ở phòng họp liền bắt đầu tìm phòng họp. thật ra thì phòng họp cũng không khó tìm, men theo tia sáng, Tư Đồ khó khăn lấy một cái tay, gõ cửa.

Rất nhanh có người ra mở cửa phòng họp.

Là Thư kí Tôn.

Thư kí Tôn thấy Tư Đồ, thoáng sững sốt một chút, sau đó cúi đầu nhìn thấy đồ nặng trong tay cô, vội vàng đưa tay giúp cô: “...Sao bà chủ lại đến đây?”

Thư kí Tôn đôi lời nói rất nhanh, ai không thích miệng ngọt? Tư Đồ tự nhiên cũng thích, liền kìm lòng không được cười với Thư kí Tôn: “Tôi đến đưa đồ ăn khuya cho mọi người.”

Bình thường Thư kí Tôn bị ép cạn sức lực, bà chủ lấy lòng như vậy, nhất thời hốc mắt Thư kí Tôn nóng lên, vội vàng đưa bà chủ mới vào phòng họp, cất giọng nói với mọi người bên trong: “Bà chủ đưa đồ ăn đến cho chúng ta!”

Mọi người trong phòng họp của Thời Chung đều là người trẻ, đang mệt mỏi, vừa nghe có ăn, tinh thần tỉnh táo, rồi rít đứng dậy chạy đến chỗ Thư kí Tôn, bình thường Thư kí Tôn có quan hệ tốt với mọi người, nhưng vẫn thận trọng quan sát Tư Đồ mấy lần, tiến tới bên tai Thư kí Tôn hỏi: “không phải trước đây anh đánh cuộc với tôi nói ông chủ thích đàn ông sao? Tại sao lại đột nhiên bà chủ lại đến đây?”

Nhất thời Thư kí Tôn bày ra một bộ dáng “Chuyện cũ không nên nhắc lại”, đó là chuyện mấy năm trước anh bị ông chủ nghiên ép có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục nên mới nói lẫy mà thôi. Thư kí Tôn xin lỗi quay đầu lại nhìn Tư Đồ một chút, mặc dù Tư Đồ ở phía sau anh mấy bước nhưng cũng không nghe bọn họ đang nói gì.

Người còn lại vừa lấy đồ ăn khuya, vừa nháy mắt nhìn nhau, thật ra thì cũng tò mò: ông chủ luôn không liếc mắt nhìn phụ nữ thì có vợ khi nào chứ?

Nhưng lại ngượng ngùng ở trước mặt người ta thảo luận chuyện này, không thể làm gì khác hơn là ăn khuya dưới sự che chở liên tiếp sử dụng ánh mắt trao đổi. Tư Đồ thỉnh thoảng va chạm ánh mắt bọn họ liếc nhìn cô tìm tòi nghiên cứu, cũng có chút lúng túng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, không phát hiện bóng dáng của Thời Chung, liền càng thêm không ở lại được nữa, đi về phía Thư kí Tôn, hỏi: “Thời Chung đâu?”

Thư kí Tôn nghe vậy nhất thời không nhận được vồ vồ ót bà chủ mang ăn khuya tới an ủi nhưng mục đích cuối cùng thật ra là tới tìm ông chủ, sao bây giờ anh mới phản ứng được? Vì vậy vội vàng nói: “Vừa rồi Thời tổng đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị, trở về phòng làm việc rồi.”

“Hội nghị tạm dừng?”

Thư kí Tôn hỏi tưởng ông chủ đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị có chút kinh khủng, không có dũng khí đi suy đoán đột nhiên ngưng hội nghị là vì sao, vì vậy chỉ có thể lặng lẽ gật đầu với Tư Đồ một cái.

Tư Đồ cũng không suy nghĩ nhiều, tạm biệt rồi lập tức đi phòng làm việc của Thời Chung tìm anh.

Phút chốc đẩy cửa vào Tư Đồ chỉ có một cảm thụ - - căn phòng làm việc này rất yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, đèn phòng ngoài cũng không còn sáng, tất cả ánh sáng đều là từ gian trong khe cửa thấu đi ra.

Tư Đồ từ phòng ngoài đi tới gian trong, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Thời Chung bám lấy cái trán, ngồi ở sau bàn công tác, mà máy vi tính trước mặt anh giống như là mở ra, tia sáng màn ảnh trực tiếp đem mặt anh bên cắt hình, rơi trên mặt đất.

Chẳng lẽ ngủ thiếp đi chứ?

Bước chân Tư Đồ vốn rất nhẹ, thảm hoa văn dưới chân chất liệu vừa dày vừa nặng lại đủ hút âm, cô không biến sắc đến gần, không có quấy rầy đến anh.

Tư Đồ đưa tay đang chuẩn bị vỗ vỗ anh, cũng đang lúc này ánh mắt bất ngờ quét màn ảnh máy vi tính.

Anh mới vừa rồi lại đang nhìn một cái rạng sáng mới ra lò bát quái tin tức?

Tin tức tựa đề hết sức làm rung động: “Nữ ca sĩ bị bạo tính - video, kẻ khả nghi cùng quan viên cấu kết.”

Tư Đồ sững sốt một chút, bởi vì theo ý cô, Thời Chung không giống người sẽ chú ý loại tin tức này. đang lúc cô trở, Thời Chung nhận thấy có người đi vào, chợt mở mắt.

Tư Đồ chưa kịp nhìn nội dung tin tức, tâm ý tương thông cảm nhận được cái gì, cô từ trên màn hình máy vi tính thu hồi ánh mắt, cùng nhìn tầm mắt của anh, lúc này Tư Đồ cười một tiếng: “Còn tưởng rằng, anh ngủ thiếp đi đấy.”

Trong ánh mắt của anh đầy vẻ mệt mỏi, Tư Đồ thấy rõ, những thứ cảm xúc kia từ trong mắt anh chợt lóe qua, ngay sau đó cười một tiếng với cô, dịu dàng như thường.